

Arrest

nr. 292 969 van 21 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HAUQUIER en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 21 november 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 26 november 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 augustus 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 21 juni 2021 en 15 december 2021.

1.3. Op 30 mei 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 juni 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een soennitische Pashtun te zijn. U bent afkomstig uit Chambil, district Chawkay in provincie Kunar en u haalde de volgende feiten aan in het kader van uw verzoek om internationale bescherming:

Daesh had de gewoonte om mensen in de vallei waar u woonde en in uw dorp om eten te vragen. Op een bepaald moment kwamen ze ook bij u langs. U weigerde echt en werd bijgevolg geslagen. Twintig à vijfentwintig dagen later kwamen ze een tweede keer langs toen enkel u en uw moeder thuis waren. Omdat u niks in huis had om voor hen te koken, ging u naar de bazaar om inkopen te doen. Op de terugweg naar huis hoorde u schoten. Toen u bij een winkel aankwam in de buurt van uw huis, zei de winkelier dat uw huis werd aangevallen door de overheid. U bent toen naar uw schoonfamilie gegaan in Chawkay. Twee dagen na het incident stuurde daesh een dorpsoudste om u te zoeken, hij kwam langs bij uw schoonvader om dat te vertellen. Twee dagen daarna zocht ook de overheid u, ze spraken met uw buurman in Chambil.

Uw schoonvader heeft vervolgens uw reis geregeld en u hebt het land verlaten. Van Afghanistan reisde u via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 21 november 2019 en de dag erna verzocht om internationale bescherming bij de asielinstanties.

Terwijl uw familie bij uw schoonvader woonde in Chawkay, probeerde daesh afgelopen ramadan 's nachts een keer langs te komen. Ze vluchtten echter opnieuw weg omdat de dorpelingen begonnen te schieten. De overheid kwam ook een keer langs tijdens de ramadan. Uw familie is vervolgens naar Kana Dar verhuisd, waar uw schoonvader ook een huis heeft.

Ter ondersteuning voor uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van een psychologisch attest, een kopie van een brief van de dorpsoudsten met bijbehorende kopieën van taskara's, een foto van een afgebrand huis, een USB-stick met een filmpje, de kopie van een tweede brief van de dorpsoudsten in verband met uw kinderen, kopieën van tien taskara's van dorpsoudsten en dorpelingen en een kopie van uw vrouws taskara.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U legde aan het begin van het eerste onderhoud weliswaar een attest neer dat dateert van 11 juni 2021 en werd opgesteld door een psycholoog. Er wordt in vermeld dat u sinds 25 mei 2020 om de twee weken psychologische begeleiding krijgt. U heeft volgens het document last van een aantal symptomen zoals claustrofobische symptomen, hoofdpijn, verwarring en piekeren. Deze worden gelinkt aan het feit dat u gescheiden bent van uw familie en in het verleden familieleden verloren hebt. Er wordt geconcludeerd dat u lijdt aan een depressie en dat u zich in een fragiele psychologische toestand bevindt. Nergens in het attest wordt evenwel uitspraak gedaan over een (mogelijke) invloed op uw vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in uw verzoek om internationale bescherming. Zodoende wordt nergens uiteengezet op welke wijze of in welke mate uw deelname aan de procedure voor internationale bescherming zou zijn verhinderd of bemoeilijkt. Toen u dit attest afgaf op het onderhoud, voegde u daarenboven toe dat u klaar was om het interview te doen. (notities persoonlijk onderhoud (np0) 1 p. 4) Tijdens het tweede onderhoud haalde u aan dat u zeer ziek bent en dat met name uw oor helemaal geblokkeerd was. U gaf echter opnieuw aan in staat te zijn aan het gehoor deel te nemen. (np0 2 p. 5, 6) Op een gegeven moment gaf u tijdens het tweede gehoor aan dat u medicatie wilde nemen omdat u een mentale last ervaarde door het praten. Er werd besloten om een pauze in te lassen van twintig minuten zodat u de kans had om wat te rusten en uw medicatie te nemen. (np0 2 p. 14) Er moet worden benadrukt dat uit de notitiesverslagen blijkt dat uw onderhouden in normale omstandigheden verliepen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Nergens uit de notities blijkt, net zoals dit evenmin uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt, dat u niet over voldoende cognitieve capaciteiten/vermogens beschikte om uw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten en afdoende, volwaardige verklaringen af te leggen. Noch u noch uw advocaat formuleerden opmerkingen op het einde van de onderhouden in verband met

uw mentale toestand. Evenmin formuleerden u of uw advocaat opmerkingen bij de notities van beide persoonlijke onderhouds die aan jullie werden overgemaakt. Zoals reeds opgemerkt, kan, gelet op wat voorafgaat, in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor daesh en de overheid die u beide beschuldigen van samenwerking met de andere partij. Na grondig onderzoek van uw asielrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Eerst en vooral kan vastgesteld worden dat de feiten die u aanhaalde op het CGVS weinig complex en inhoudelijk beperkt waren. Daesh kwam op een dag bij u eten en de overheid raakte daar quasi meteen van op de hoogte. Hierna ontstond er - in tegenstelling tot wat bij andere dorpelingen gebeurde wanneer zij daesh in het verleden van eten hadden voorzien - een schermutseling tussen de overheid en daesh met als resultaat om het leven gekomen daesh-strijders, uw huis dat werd afgebrand en het overlijden van uw moeder. Sindsdien zouden zowel de overheid als daesh naar u op zoek zijn geweest.

Ten eerste kan opgemerkt worden dat het zeer toevallig is dat de overheid erin slaagde daesh te lokaliseren op het moment dat ze net bij u thuis zaten. U gaf aan dat daesh wel vaker kwam eten in het dorp maar dat de overheid daar nooit weet van had gekregen. (npo 1 p. 19) Iemand van de inlichtingendienst zou die bewuste dag echter de overheid op de hoogte gesteld hebben. U zei herhaaldelijk dat de intelligentiediensten aanwezig zijn in de regio. (npo 2 p. 6, 9, 12, 14, 15) Wanneer u werd gevraagd waarom u denkt dat iemand van de intelligentiediensten u had verklikt, zei u dat u dat niet kon aantonen, maar dat ze in elk huis in Afghanistan zitten. U kon evenwel geen voorbeelden noemen van mensen die voor de inlichtingendienst werken. (npo 2 p. 17, 18) Indien er effectief in uw dorp en in de bredere omgeving mensen van de intelligentiediensten actief waren, kan het enkel verbazen dat de overheid nooit voordien is binnengevallen terwijl daesh bij iemand van het dorp om eten kwam vragen, iets wat geregeld gebeurde. U kon geen toereikende uitleg bieden op de vraag hoe het gebeurde dat de overheid binnenviel op het moment dat daesh net bij u om eten was komen vragen.

De toevalligheden binnen uw weinig complex relaas daargelaten, moet worden opgemerkt dat indien u naar aanleiding van het door u beweerde incident effectief gezocht werd door daesh en de autoriteiten, zij beide dermate weinig doortastend tewerk zijn gegaan dat aan uw relaas maar weinig geloof kan worden gehecht.

U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u ongeveer twee maanden en tien dagen onderweg bent geweest van Afghanistan naar België. Aangezien u aankwam in België op 21 november 2019, betekent dit dat u ongeveer op 11 september 2019 vertrokken bent uit Afghanistan. U haalde aan dat u twee dagen na het incident bij u thuis door daesh werd gezocht in Chambil en dat de overheid een aantal dagen later ook naar u had gevraagd. (npo 1 p. 18; npo 2 p. 13) Vervolgens kwamen zowel de overheid als daesh pas voor de eerste keer langs bij uw familie in Chawkay in de periode van de ramadan van afgelopen jaar. Op de eerste dag van de ramadan, dat was 12 april 2021, kwam daesh langs bij het huis van uw schoonvader in Chawkay. De dorpelingen en uw schoonvader losten schoten in de lucht waardoor daesh wegvluchtte. (npo 2 p. 13, 14, 19) Op de eerste dag van de Eid op het einde van de ramadan, wat overeenkomt met 12 mei 2021, kwam de overheid langs bij uw schoonvader. (npo 2 p. 19) De leden van de overheid spraken met uw zoon, doorzochten het huis en uw vrouw viel, waardoor ze nadien twee dagen in het ziekenhuis moest doorbrengen. (npo 2 p. 14) Na dit incident verhuisde uw familie naar Kana Dar, waar uw schoonvader ook een huis heeft. Niemand weet dat ze daar op dit moment zijn. (npo 2 p. 14)

Hoewel u aangaf dat zowel de overheid als daesh enkele dagen na het incident naar u hebben gevraagd in uw dorp, heeft het meer dan anderhalf jaar geduurd voor beide partijen een volgende poging ondernomen om u te zoeken, en dat, toevallig, allebei in een tijdsspanne van een maand vlak voor uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS. Indien u werkelijk gezocht wordt, is het vreemd dat men niets heeft ondernomen om u te vinden gedurende anderhalf jaar na uw vertrek, om dan plots uit het niets de zoektocht te hervatten. Daarnaast is het opmerkelijk dat uw familie pas besloot te verhuizen naar de tweede woning van uw schoonvader nadat de overheid was langsgekomen en niet al na de benadering van daesh. Immers, als ze vreesden voor hun veiligheid kan logischerwijze verwacht worden dat ze al na de benadering van daesh zouden besluiten om op een andere plek te gaan wonen. Daarenboven is het overigens twijfelachtig dat de overheid en daesh er niet in zouden slagen om te weten te komen dat uw schoonvader een tweede huis heeft in Kana Dar om zo uw familie te lokaliseren. U zei immers dat ze rondvragen en u altijd zoeken. (npo 1 p. 22, 2 p. 19) Het zou dus voor hen niet onmogelijk zijn om te weten te komen dat uw familie zich in Kana Dar begeeft op dit moment. Het feit dat daesh en de overheid zo

weinig moeite hebben gedaan om u of uw familie te vinden, doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de verklaringen waar u aan vasthoudt tijdens de onderhouden op het CGVS niet overeenkomen met wat u eerder had verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken, met name dat uw kinderen zeer veel problemen hebben omdat daesh vaak 's nachts naar u komt vragen bij u thuis, en dat de soldaten van de overheid overdag naar u komen vragen. Uw vrouw zou u dat vertellen wanneer jullie bellen. (zie vragenlijst van 31.07.2020, vraag 8., administratief dossier) Wat u vertelde op de Dienst Vreemdelingenzaken zou slaan op de periode dat uw familie nog in Chawkay woonden, in het eerste huis van uw schoonvader, aangezien ze pas na de ramadan van 2021 naar het huis in Kana Dar waren verhuisd. U verklaarde op het CGVS echter dat daesh maar één keer 's nachts was langsgekomen in Chawkay en toen niet eens was binnengeraakt omdat er geschoten werd. (npo 1 p. 21) De overheid kwam ook maar één keer langs bij uw familie in Chawkay. (npo 1 p. 21) Hoewel u beweerde dat uw vrouw u belt en die dingen vertelt, ontkende u dat op het CGVS. (npo 2 p. 18) Er moet worden gewezen op het feit dat u bij de aanvang van uw onderhoud op het CGVS verklaarde dat alles correct genoteerd was op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat u de tolk goed had verstaan, dat men u de notities heeft voorgelezen in het Pashtu en dat u een Nederlandse kopie ontving. (npo 1 p. 3) Dat u tijdens de twee onderhouden op het CGVS ineens uw versie veranderde en beweerde dat de overheid en daesh maar één keer waren langsgekomen, terwijl u het anders verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat u zo weinig op de hoogte bent van wat er de afgelopen tijd in Kana Dar al dan niet gebeurd is. U legde tegenstrijdige en weinig overtuigende verklaringen af. Uw vrouw zou u niets vertellen over wat er de afgelopen tijd nog is voorgevallen omdat u ziek bent. (npo 2 p. 14, 18) Het komt echter allerminst logisch over dat uw vrouw u niet op de hoogte zou willen stellen indien er meer nieuws was over de problemen met daesh of de overheid of indien uw familie zelf persoonlijk benaderd en bedreigd werd. Dit zijn elementen die immers direct gelinkt zijn aan de problemen die u beweerde gehad te hebben in Afghanistan en die u tot een definitief vertrek uit uw land van herkomst hebben genoopt. In die zin zijn deze elementen bijgevolg relevant in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België en kan niet worden ingezien waarom uw vrouw u hierover niet zou informeren.

Hoewel uw relaas weinig complex is, slaagde u er niet in om coherente verklaringen af te leggen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dat u zeven dagen in het huis van uw schoonvader was voordat u het land verliet. U vermeldde daarbij niet dat u alterneerde tussen twee verschillende woningen of dat uw schoonvader twee huizen had die zich in verschillende dorpen bevinden. (zie vragenlijst van 31.07.2020, vraag 3.5, administratief dossier) Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u op het CGVS dat de overheid u zocht toen u in het huis was van uw schoonvader in Kana Dar en dat u niet naar buiten ging. (npo 1 p. 20) Opnieuw vermeldde u niet dat u alterneerde tussen verschillende woningen of dat uw schoonvader een tweede huis heeft. Pas wanneer u geconfronteerd werd met uw verklaring dat daesh niet op de hoogte zou zijn van waar uw familie zich op dit moment bevindt in Kana Dar, vermeldde u dat uw schoonvader twee huizen heeft om vervolgens in het tweede onderhoud te beweren dat u afwisselde tussen beide huizen. (npo 1 p. 21; 2 p. 17) U was evenmin coherent over wanneer de overheid u begon te zoeken na het incident bij u thuis. U gaf enerzijds aan dat u vier à vijf dagen nadat daesh u had gezocht, te weten kwam dat de overheid u ook zocht. (npo 1 p. 18) Anderzijds beweerde u dat de overheid u twee dagen na daesh begon te zoeken. (npo 1 p. 20)

Ten slotte kunnen nog een aantal dingen opgemerkt worden die bevreemdend overkomen. Op het eerste onderhoud zei u dat daesh u niet kende en niet op de hoogte was van wie u was. (npo 1 p. 23) Echter, u verklaarde dat daesh twintig dagen eerder al had gevraagd om voor hen te koken. U vertelde hun dat u dat niet kon doen omdat uw twee broers reeds gedood waren door daesh, waarop ze u sloegen met hun wapens en vertrokken. (npo 1 p. 18; 2 p. 12) Het is weinig aannemelijk dat ze dus niet wisten wie u was. Daarenboven is het in die context vreemd dat daesh u, die door hun toedoen dichte familieleden verloren had, zomaar alleen naar de bazaar liet gaan. U zou immers perfect hulp kunnen zijn gaan halen en zich op die manier wreken, en dat in een periode waarin er heel wat strijd werd geleverd in de bredere regio door een alliantie van taliban en de overheid tegen daesh. (zie artikel Afghanistan Analysts Network in de blauwe map, administratief dossier) Dat daesh u alleen liet vertrekken naar de bazaar terwijl zij rustig wachtten bij u thuis, is twijfelachtig.

Ook uw verklaringen over de periode dat daesh bij u thuis zat te wachten, zijn eerder bevreemdend. U verklaarde dat daesh 30 minuten in uw huis was voordat u naar de bazaar vertrok om inkopen te doen. (npo 1 p. 23) U werd tweemaal gevraagd om de conversatie tussen u en daesh met zo veel mogelijk details te vertellen. U hield het echter bij zeer summiere verklaringen en beweerde dat er geen conversatie had plaatsgevonden. De daeshleden zouden gewoon recht uw huis binnengestormd zijn waarop uw moeder u zei dat u maar beter niet met hen in discussie ging en dat het veiliger was om op hun wens in te gaan. (npo 1 p. 23) Hoewel daesh 30 minuten aanwezig was voordat u vertrok, kon u daar amper iets over vertellen. Uw verklaringen zijn oppervlakkig en komen weinig overtuigend over.

Terloops kan nog opgemerkt worden dat u weinig moeite heeft gedaan om voor uw vertrek naar een oplossing te zoeken voor uw probleem met de overheid. U werd gevraagd of u overwogen heeft om via een tussenpersoon, bijvoorbeeld via een dorpsoudste, uw situatie uit te leggen aan de overheid, namelijk dat uw broers reeds door daesh werden gedood en dat u geen andere keuze had dan hun eten te geven. U antwoordde dat niemand dat voor u zou doen omdat het land in conflict is, in een crisis, en dat de overheid naar niemand luistert. (npo 2 p. 20) Het is eerder twijfelachtig dat u niemand in het dorp had die als tussenpersoon zou kunnen fungeren. Immers, u slaagde er wel in om twee documenten neer te leggen die speciaal voor u opgesteld werden door de dorpsoudsten en imams evenals tien taskara's van dorpelingen en mensen uit de buurt. Dit wijst erop dat u wel mensen heeft in het dorp die bereid lijken u te helpen. Er kan niet ingezien worden waarom u voor uw vertrek niet heeft overwogen om via hen dus ook te trachten uw situatie uit te klaren met de overheid, of op zijn minst deze optie te overwegen.

Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat er in het psychologische attest dat u neerlegde, wordt vermeld dat u uw dorp bent ontvlucht omdat u door de taliban werd beschuldigd van samenwerking met de overheid en vice versa. Er wordt iets verder ook verklaard dat u soms taliban en daesh door elkaar haalt. Het is zeer vreemd dat uw psychologe op basis van uw verklaringen zou neerpennen dat u het land ontvluchtte omdat u taliban vreest, terwijl u tijdens uw gehele asielprocedure nooit een vrees heeft aangehaald voor taliban. De opmerking dat u de beide groepen soms door elkaar haalt, kan niet overtuigen. Er mag immers van u verwacht worden dat u weet ten aanzien van wie u een vrees koestert. De vermelding dat u taliban vreest in plaats van daesh, is een bevestiging van de elementen die reeds werden aangekaart in verband met de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u twee brieven neer van de dorpsoudsten en imams. Uit de vertaling van de brieven blijkt dat er in de eerste brief gesteld wordt dat u een inwoner was van het dorp Chambil en dat u anderhalf jaar geleden ongeveer het land verliet door problemen met de overheid en daesh. In de tweede brief wordt door zeven personen bevestigd dat u zes kinderen heeft en dat er niemand is om voor uw familie te zorgen op dit moment. De brand van uw huis wordt vermeld, waardoor al de documenten van uw kinderen vernietigd werden. Er wordt ook opnieuw vermeld dat u ongeveer anderhalf jaar geleden Afghanistan verliet door problemen met de overheid en daesh. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van het door u voorgelegde documenten ernstig gerelativeerd dient te worden. Daarenboven kunnen de dorpsoudsten op uw vraag eender wat vermelden in de brieven. Aan door een verzoeker bijgebracht document kan slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover dit document gepaard gaat met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. De brieven van de dorpsoudsten werpen dan ook geen ander licht op de vaststellingen van het CGVS. Daarenboven verklaarde u zelf dat uw familie op dit moment in het huis woont van uw schoonvader en dat ze in het geheim geholpen worden door uw maternale oom (npo 1 p. 9), wat haaks staat op de bewering dat er niemand voor uw familie kan zorgen op dit moment. U legde ook een foto neer van een afgebrand huis. Deze foto kan eender waar genomen zijn en kan dus niet aantonen dat uw huis daadwerkelijk werd afgebrand. U legde voorts een USB-stick neer met een filmpje waarop te zien zou zijn dat uw neef en twee broers om het leven gebracht werden door daesh. U gaf aan dat ze om het leven kwamen bij gevechten wanneer daesh uw regio binnendrong, hetgeen u situeerde drie en een half tot vier jaar voor uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS. (npo 1 p. 5) Deze gebeurtenis, die weliswaar uiterst betreurenswaardig is, staat los van de persoonlijke problemen die u aankaarte en die u tot uw vertrek zouden hebben genoopt. Dit gaf u overigens ook zelf te kennen toen u verklaarde: "Mijn broers waren gedood door daesh, maar het was een algemene instabiliteit voor iedereen. En dat had niks te doen met mijn persoonlijke problemen." (npo 1 p. 18) Bijgeval kan op deze basis niet besloten worden tot het bestaan van een individuele vervolgingsvrees. De foto van het afgebrande huis en het filmpje op de USB-stick werpen bijgevolg geen ander licht op de bovenvermelde vaststellingen. De tien taskara's van dorpsoudsten en de dorpelingen en uw vrouws taskara zijn louter documenten met persoonsgegevens en tonen op zich de door u ingeroepen motieven niet aan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en

aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Chawkay,

Kunar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Chawkey, Kunar. (npo 2 p. 9-11) Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens,

zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29

juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In hoofddorde verzoekt verzoeker om de erkenning van de status van vluchteling.

Betreffende de bestreden beslissing stelt verzoeker dat hij geen controle heeft, noch invloed heeft op de werkwijze van de overheid en dat het niet is omdat hij slachtoffer werd van een toevallige gebeurtenis waarbij de overheid besloot om actie te ondernemen tegen daesh, dat de gebeurtenis zich niet heeft voorgedaan. Verzoeker meent aldus dat hij alleen maar kan gissen naar de reden waarom de overheid juist op dat moment actie ondernam tegen daesh. Vervolgens herhaalt verzoeker nogmaals dat hij geen controle of invloed had op de werkwijze van daesh en de autoriteiten waardoor het absurd is om de gedragingen van anderen te verwijten aan verzoeker. Aangaande het feit dat hij nauwelijks op de hoogte is van wat er de afgelopen tijd in Kana Dar plaatsvindt, stelt verzoeker dat hij door verbindingsproblemen nauwelijks contact heeft met zijn familie en zijn familie hem omwille van zijn mentale gezondheid niet wil belasten betreffende hun situatie. Voor het overige verwijst verzoeker naar en volhardt hij in zijn verklaringen.

Wat betreft zijn verwestering stelt verzoeker dat hij al enige tijd Afghanistan heeft verlaten en hij een bijkomende vrees heeft om te worden beschouwd als *“niet-gelovige”*, *“geen goede moslim”*. Hij stelt dat hij zich anders gedraagt, anders is beginnen kleden en naar Westerse muziek luistert. Aldus meent hij dat zijn vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering kadert. Verzoeker merkt op dat het erg moeilijk kan zijn voor Afgaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen, nu de vervolging enerzijds vaak niet persoonlijk te staven is omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afgaanse samenleving de Afgaanse burgers behandelt in het algemeen, en het anderzijds vaak ook zo is dat het voor Afgaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen, gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is.

Het hoeft volgens verzoeker geen betoog dat de taliban sterk gekant zijn tegen deze verwestering en/of europeanisering, waarbij mensen uit de westerse wereld en/of Europa als ongelovigen worden beschouwd. Ook is het volgens verzoeker *“algemeen geweten (en objectief geattesteerd) dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij mensen die in Europa verbleven hebben, omdat deze aanschouwd worden als zijnde verwesterd en als afvalligen beschouwd worden”*. Verzoeker wijst er op dat volgens verschillende bronnen verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op vervolging met zich kan meebrengen en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt.

Bij terugkeer naar Afghanistan meent verzoeker dat hij gezien zal kunnen worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert hij in die zin om vervolgd te worden, aldus verzoeker, die hier vervolgens een uitgebreide theoretische uiteenzetting over geeft.

Vervolgens voert verzoeker aan dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Verzoeker geeft hierover een uitgebreide theoretische uiteenzetting. Daarna geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en stelt hij dat hij, waar mogelijk, getracht heeft zijn relaas te staven.

Verzoeker meent dat op grond van de bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van zijn risicoprofiel en dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij overweegt dat krachtens artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep erkend dient te worden als vluchteling en stelt dat hij op duidelijke wijze zijn vrees voor vervolging door de taliban geïdentificeerd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Hij voegt hier aan toe dat hij bovendien een bijkomende vrees heeft nu de taliban de controle verworven hebben, met name deze van beschouwd te worden als verwesterde persoon, en verwijst ter zake naar – en citeert uit – wat hierover gesteld wordt in het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021. Hiermee rekening houdend, is verzoeker van oordeel dat hem de status van vluchteling dient te worden toegekend.

In ondergeschikte orde vordert verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker citeert vooreerst artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en voert vervolgens een beknopt theoretisch betoog over deze bepalingen.

Daarna voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing over de actuele veiligheidssituatie, alsook de precare socio-economische en humanitaire situatie (in Afghanistan) lijnrecht ingaat tegen wat UNHCR aanbeveelt, waarna hij citeert uit de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022. Hij verwijt de commissaris niet op afdoende wijze te motiveren waarom hij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch bronnen aanhaalt die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. Hij acht de motivering van de bestreden beslissing op dit punt al te voorbarig en meent dat deze getuigt van een overhaaste beslissing.

Wat betreft zijn vluchtrelaas stelt verzoeker dat er gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus, redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet door de daden van vervolging waarvan hij het slachtoffer was in Afghanistan en het feit dat de taliban er momenteel het gezag uitoefenen.

Voorts laat verzoeker gelden dat de taliban in het verleden in Afghanistan reeds een terreurbewind voerden waaronder de gehele Afghaanse bevolking enorm te lijden had en dat er serieuze indicaties zijn dat het ditmaal niet anders is en dat de taliban wederom teruggrijpen naar hun reeds eerder tentoongespreide wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking. Verzoeker verwijst hierbij integraal naar wat wordt uiteengezet in het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021, waaruit hij citeert.

Daarnaast citeert hij uit het rapport *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”* van U.K. Home Office van februari 2022 met betrekking tot het justitiesysteem en de rechtstaat onder de taliban.

Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan haalt verzoeker vooreerst een nieuwsbericht van 2 maart 2022 op de website van het CGVS aan, waarna hij de motieven van de bestreden beslissing daarover citeert. Hij meent dat deze motivering *“berust op een gedeeltelijke lezing van zowel de huidige situatie in Afghanistan als van de relevante rechtspraak”*. Verzoeker gaat vervolgens in op de humanitaire situatie en de hongersnood in Afghanistan en op de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis. Voorts meent hij dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt. Hij geeft hierover een theoretische uiteenzetting, waarna hij verder nog meent dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood. Hij geeft hierover eveneens een theoretische uiteenzetting.

Over zijn persoonlijke situatie stelt verzoeker nog het volgende:

“De achtergebleven familie van verzoekende partij heeft momenteel enorm veel problemen met de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en voldoende eten voor het gehele gezin te kunnen voorzien. Zij rekenen voornamelijk op de geldsommen die hen worden overgemaakt door verzoekende partij, verkregen door het werk dat zij hier in België verricht. Echter, in geval van terugkeer zal deze bron van inkomsten logischerwijze verdwijnen. Voorts kunnen zij in beperkte mate rekenen op de steun van een vriend van verzoekende partij bij wie zij momenteel verblijven in Babolo, aangezien de schoonvader recentelijk gedood werd. Doch, deze steun is allesbehalve een langdurige oplossing en is niet afdoende om het gezin blijven te ondersteunen op de lange termijn. Indien verzoekende partij zou moeten terugkeren naar Afghanistan, zal zij terechtkomen in een uiterst précaire situatie van serieuze materiële deprivatie en niet in staat zijn te kunnen voorzien in haar meest fundamentele behoeften.”

Daarna citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in Afghanistan en herhaalt hij dat *“UNHCR van mening is dat de situatie in Afghanistan uitermate onvoorspelbaar blijft”*, wat tevens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevestigd. Hij stelt ook dat het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021 *“eveneens wijst op verschillende objectieve bronnen waaruit blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Taliban-bewind”*. Hij betoogt verder dat *“er informatie beschikbaar is die aantoonst dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn”* en verwijst ter staving daarvan naar – en citeert uit – het rapport

“Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches” van Jurist van 13 maart 2022. Hij wijst er ook op dat er tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 door UNAMA en OHCHR 1 153 burgerslachtoffers werden geteld, waaronder 397 doden, en dat ook ACLED burgerslachtoffers rapporteerde in februari 2022, ter staving waarvan hij citeert uit het rapport *“Interactive dialogue on the High Commissioner’s report on Afghanistan”* van OHCHR van 7 maart 2022, de *“Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February”* van ACLED van 17 februari 2022 en de *“Regional Overview: South Asia and Afghanistan 21-27 May 2022”* van ACLED van 3 februari 2022. Verzoeker wijst er nog op dat UNOCHA stelt dat ondanks het feit dat de gevechten na 15 augustus 2021 over het algemeen ophielden, burgers nog steeds gevaar lopen om gewond te geraken door aanvallen van Daesh en achtergebleven IED’s en ontplofbare oorlogsresten en citeert vervolgens uit het rapport *“Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)”* van UNOCHA van 11 januari 2022. Bovendien, zo betoogt verzoeker verder, *“stelde het hoofd van de U.S. Central Command dat de plaatselijke afdeling van Da’esh in Afghanistan, die in het grootste deel van het land aanwezig is met ongeveer 4.000 strijders, van de lente zal profiteren om de terroristische aanvallen in Afghanistan te hervatten”*. Vervolgens citeert verzoeker opnieuw uit het arrest met nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022.

Met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan wijst verzoeker opnieuw op de risico’s die personen die terugkeren naar Afghanistan na een lang verblijf in Europa lopen en voegt hij toe dat volgens het rapport *“Afghanistan: risques au retour liés à « l’occidentalisation »”* van OSAR van 26 maart 2021 – waaruit hij tevens citeert – personen die terugkeerden uit Europa als *“rijk”* beschouwd werden, waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer werden van criminaliteit. Verzoeker citeert ook uit de *“COI Query Response Afghanistan”* van EASO van 2 september 2020 waarin bovendien bijkomende problemen zouden worden gesignaleerd met betrekking tot een terugkeer naar Afghanistan en stelt dat dit risico er alleen maar op vergroot is ten gevolge van de desastreuze socio-economische situatie waarin Afghanistan zich momenteel bevindt en waarbij er een ernstige hongersnood heerst.

In hoofddorde verzoekt verzoeker om de erkenning van de status van vluchteling. In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing omdat het CGVS zijn relaas onvoldoende geanalyseerd heeft en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de algemene en persoonlijke situatie waarin hij verkeerde in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt volgend bijkomende stavingstuk toe bij het verzoekschrift:

- psychologisch rapport d.d. 11 juni 2021 (stuk 2).

Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie en voegt consulteerbare *weblinks* toe.

2.2.2. Op 24 mei 2023 legt verzoeker een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) neer met volgende stukken in bijlage:

- doktersattest d.d. 14 oktober 2022 waarin staat dat verzoeker dagelijks antidepressiva inneemt en psychologisch wordt opgevolgd (stuk 1);
- mail psychologe S.F. d.d. 11 juli 2022 waaruit zou blijken dat verzoeker op dat moment tekenen van claustrofobie vertoonde, wat volgens de psychologe een nieuw symptoom is ten opzichte van wat zij kon vaststellen tijdens haar gesprekken met verzoeker in 2021 (stuk 2);
- bevestigingsbrief *“mullah”*, dorpshef en dorpsoudsten waaruit zou blijken dat verzoeker het land is moeten ontvluchten uit angst voor de regering en ISIS alsook het feit dat het huis in brand werd gestoken (stuk 3);
- getuigenis van de heren S.S. en A.A.T.A. van Belgische nationaliteit waarin wordt opgenomen dat verzoeker wel degelijk gevaar zou hebben gelopen in Afghanistan en het land heeft moeten verlaten (stuk 4);
- psychologisch attest d.d. 24 mei 2023 waaruit zou blijken dat verzoeker nog steeds op reguliere wijze psychologisch beleid wordt, welke technieken er tijdens de sessies worden gebruikt en de conclusies die daaruit konden worden genomen (stuk 5).

In deze aanvullende nota bespreekt verzoeker zijn persoonlijke situatie, meer bepaald zijn psychologische problemen. Hij verwijst verder naar arresten van de Raad en haalt landeninformatie aan waarvan hij de *weblinks* weergeeft:

- Unama UN Missions “*Briefing special representative Roza Otunbayeva Security Council*” van 20 december 2022;
- Deutsche Welle “*Afghanistan Medic battles mental health crisis*” van 16 september 2022;
- The Guardian “*Afghanistan six months on from the Taliban Takeover – photo essay*” van 4 maart 2022;
- Save the Children “*She would hit her head on the wall continuously: Afghanistan on the brink of mental health catastrophe as children pushed to the limit*” van 10 oktober 2022;
- ODI “*Supporting the mental health of refugees: lessons from the UK’s Afghan resettlement scheme*” van 7 oktober 2022.

2.2.3. Op 31 mei 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023;
- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022.

De COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022 wordt bij deze aanvullende nota gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene bewoordingen bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat evenzeer slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden, *in casu* geschonden zou zijn.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad

niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker opgeworpen asielrelaas en de vrees die hij hieruit puurt:

(i) de feiten die verzoeker heeft aangehaald op het CGVS zijn weinig complex en inhoudelijk beperkt nu het zeer toevallig is dat de overheid erin slaagde om daesh te lokaliseren net op het moment dat zij bij verzoeker thuis waren en de overheid – ondanks de actieve inlichtingendiensten in het dorp en omstreken – nooit eerder is binnengevallen in huizen waar daesh aanwezig was;

(ii) voorts kan worden opgemerkt dat indien verzoeker effectief werd gezocht door de daesh en de autoriteiten, zij beiden dermate weinig doortastend tewerk zijn gegaan. Het heeft immers meer dan een anderhalf jaar geduurd voor beide partijen om een volgende poging te ondernemen om verzoeker (en zijn familie) te zoeken, en dat toevallig in een tijdsspanne van een maand vlak voor verzoekers eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS; het is opmerkelijk dat zijn familie niet meteen na de eerste confrontatie met daesh is verhuisd en het is ongeloofwaardig dat de overheid en daesh niet op de hoogte waren van het tweede huis van verzoekers schoonvader in Kana Dar;

(iii) verzoekers verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds op het CGVS aangaande de bezoeken van daesh en van de overheid, komen niet overeen met wat hij eerder heeft verklaard op de DVZ;

(iv) het is verder niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig op de hoogte is van wat er de afgelopen tijd in Kana Dar zou zijn gebeurd. Verzoeker legde hier tegenstrijdige en weinig overtuigende verklaringen over af;

(v) verzoeker slaagt er niet in om coherente verklaringen af te leggen aangaande hoelang hij in het huis van zijn schoonvader zou hebben verbleven alvorens hij Afghanistan heeft verlaten en wanneer de overheid hem zou zijn beginnen zoeken na het incident;

(vi) verder is het bevreemdend dat verzoeker op het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS verklaarde dat daesh hem niet zou kennen aangezien hij al eerder was gevraagd om voor hen te koken. Bovendien is het vreemd dat daesh verzoeker zomaar alleen naar de bazaar liet gaan, wetende dat hij hulp zou zijn kunnen halen in een periode waarin heel wat strijd werd geleverd door een alliantie van de taliban en de overheid tegen daesh;

(vii) verzoekers verklaringen aangaande de tijdspanne dat daesh bij hem thuis zat te wachten, zijn eveneens bevreemdend;

(viii) verder kan nog worden opgemerkt dat verzoeker weinig moeite heeft gedaan om voor zijn vertrek naar een oplossing te zoeken voor zijn probleem met de overheid. Nu verzoeker erin slaagde om eerdere documenten neer te leggen die werden opgesteld door onder andere dorpsoudsten en imams, zou verzoeker immers een van deze personen kunnen hebben ingeschakeld om zijn problemen te bespreken bij de overheid;

(ix) volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat er in het psychologische attest dat verzoeker heeft neergelegd, wordt vermeld dat hij zijn dorp heeft ontvlucht omdat hij door de taliban werd beschuldigd van samenwerking met de overheid en *vice versa*. Dit is zeer bevreemdend nu verzoeker tijdens zijn gehele asielprocedure nooit een vrees heeft aangehaald voor de taliban. Verzoekers verklaring dat hij beide groepen soms door elkaar haalt, kan niet overtuigen;

(x) de neergelegde documenten van verzoeker kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen;

(xi) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker toont het tegendeel niet aan;

(xii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren;

(xiii) het loutere gegeven enige tijd in het westen te hebben verbleven, volstaat niet om bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele

motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Voorafgaande opmerking

Verzoeker stelt ter zitting *d.d.* 7 juni 2023 dat hij niet meer is gehoord sinds de machtsovername en meent dat er sinds 2019 geen nieuwe analyse is gebeurd van zijn verwestering.

Verzoeker, die een tweede keer werd gehoord op het CGVS op 15 december 2021, werd wel degelijk gehoord na de machtsovername van de taliban en kreeg de mogelijkheid om eventuele wijzigingen in zijn persoonlijke situatie na de machtsovername van de taliban, uiteen te zetten. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd hem gevraagd of hij al zijn problemen in het kader van de situatie in Afghanistan heeft kunnen vertellen en of er nog zaken zijn die hij wenste toe te voegen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 15 december 2021 (hierna: CGVS II), p. 20). Zodoende werd verzoeker ruim de kans geboden om de vermeende vrees wegens de taliban na de machtsovername concreet toe te lichten. Daarenboven bezat verzoeker de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit ook nog bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om tijdens zijn gehoor, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift is bij huidige arrest overigens terdege rekening gehouden.

2.3.6. Bijzondere procedurele noden

2.3.6.1. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U legde aan het begin van het eerste onderhoud weliswaar een attest neer dat dateert van 11 juni 2021 en werd opgesteld door een psycholoog. Er wordt in vermeld dat u sinds 25 mei 2020 om de twee weken psychologische begeleiding krijgt. U heeft volgens het document last van een aantal symptomen zoals claustrofobische symptomen, hoofdpijn, verwarring en piekeren. Deze worden gelinkt aan het feit dat u gescheiden bent van uw familie en in het verleden familieleden verloren hebt. Er wordt geconcludeerd dat u lijdt aan een depressie en dat u zich in een fragiele psychologische toestand bevindt. Nergens in het attest wordt evenwel uitspraak gedaan over een (mogelijke) invloed op uw vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in uw verzoek om internationale bescherming. Zodoende wordt nergens uiteengezet op welke wijze of in welke mate uw deelname aan de procedure voor internationale bescherming zou zijn verhinderd of bemoeilijkt. Toen u dit attest afgaf op het onderhoud, voegde u daarenboven toe dat u klaar was om het interview te doen. (notities persoonlijk onderhoud (npo) 1 p. 4) Tijdens het tweede onderhoud haalde u aan dat u zeer ziek bent en dat met name

uw oor helemaal geblokkeerd was. U gaf echter opnieuw aan in staat te zijn aan het gehoor deel te nemen. (npo 2 p. 5, 6) Op een gegeven moment gaf u tijdens het tweede gehoor aan dat u medicatie wilde nemen omdat u een mentale last ervaarde door het praten. Er werd besloten om een pauze in te lassen van twintig minuten zodat u de kans had om wat te rusten en uw medicatie te nemen. (npo 2 p. 14) Er moet worden benadrukt dat uit de notitiesverslagen blijkt dat uw onderhouden in normale omstandigheden verliepen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Nergens uit de notities blijkt, net zoals dit evenmin uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt, dat u niet over voldoende cognitieve capaciteiten/vermogens beschikte om uw vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten en afdoende, volwaardige verklaringen af te leggen. Noch u noch uw advocaat formuleerden opmerkingen op het einde van de onderhouden in verband met uw mentale toestand. Evenmin formuleerden u of uw advocaat opmerkingen bij de notities van beide persoonlijke onderhouden die aan jullie werden overgemaakt. Zoals reeds opgemerkt, kan, gelet op wat voorafgaat, in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker opnieuw het reeds neergelegde psychologisch rapport neer d.d. 11 juni 2021 (verzoekschrift, stuk 2 en administratief dossier, stuk 4, map met documenten, stuk 3). Hij uit echter geen kritiek op het feit dat hem geen bijzondere procedurele noden werden toegekend.

In dit verband merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat verzoeker in de vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 31 juli 2020, geen melding maakte van zulke noden. Op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde hij immers ontkennend (zie ‘*Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ’ d.d. 31 juli 2020, vraag 1*).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 21 juni 2021 en 15 december 2021 op normale wijze plaatsvond. Er blijkt inderdaad wel dat verzoeker soms van de hak op de tak springt en breed uitweidt over de gebeurtenissen, maar de *protection officer* greep dan steeds in en stelde de vraag opnieuw, zodat verzoeker de kans kreeg de concrete vraag te beantwoorden (CGVS II, p. 13 en 14, p. 16). Verzoeker kan zijn regio van herkomst ruimtelijk beschrijven en de gebeurtenissen in de tijd situeren (CGVS I, p. 13 en p. 15). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan dus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat in de bestreden beslissing eveneens terecht wordt overwogen:

“Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat er in het psychologische attest dat u neerlegde, wordt vermeld dat u uw dorp bent ontvlucht omdat u door de taliban werd beschuldigd van samenwerking met de overheid en vice versa. Er wordt iets verder ook verklaard dat u soms taliban en daesh door elkaar haalt. Het is zeer vreemd dat uw psychologe op basis van uw verklaringen zou neerpennen dat u het land ontvluchtte omdat u taliban vreest, terwijl u tijdens uw gehele asielprocedure nooit een vrees heeft aangehaald voor taliban. De opmerking dat u de beide groepen soms door elkaar haalt, kan niet overtuigen. Er mag immers van u verwacht worden dat u weet ten aanzien van wie u een vrees koestert. De vermelding dat u taliban vreest in plaats van daesh, is een bevestiging van de elementen die reeds werden aangekaart in verband met de ongelooftwaardigheid van uw relaas.”

Waar verzoeker in de aanvullende nota nog verwijst naar attesten van 2022 en 2023, wordt opgemerkt dat deze dateren van na de persoonlijke onderhouden en na de bestreden beslissing. Attesten van enkele maanden of een jaar na het persoonlijk onderhoud, tonen verzoekers toestand op dat moment aan en vermogen niet aan te tonen dat verzoeker op 21 juni 2021 en 15 december 2021 geen gedegen en volwaardige verklaringen kon afleggen. Zoals reeds gesteld werd terdege rekening gehouden met het psychologisch attest van 11 juni 2021 dat verzoeker toen had voorgelegd.

Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker verklaart zijn land te zijn ontvlucht wegens vrees voor daesh en de overheid die hem zouden hebben beschuldigd van samenwerking met de andere partij. Volgens verzoeker zou daesh zijn langsgesproken om een maaltijd te krijgen waarop verzoeker dit zou hebben geweigerd en bijgevolg door hen werd geslagen. Na enige tijd kwamen ze terug en vroegen ze opnieuw om voedsel te krijgen, verzoeker ging toen inkopen doen voor een maaltijd voor hen. Op de terugweg naar huis vernam verzoeker echter dat zijn huis werd aangevallen door de overheid – die op de hoogte was gebracht van het bezoek van daesh – waarop hij zich ging verschuilen bij zijn schoonfamilie. Na het incident waren zowel de overheid als daesh op zoek naar verzoeker.

2.3.7.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.2.1. Vooreerst considereert de commissaris-generaal op goede gronden:

“Ten eerste kan opgemerkt worden dat het zeer toevallig is dat de overheid erin slaagde daesh te lokaliseren op het moment dat ze net bij u thuis zaten. U gaf aan dat daesh wel vaker kwam eten in het dorp maar dat de overheid daar nooit weet van had gekregen. (npo 1 p. 19) Iemand van de inlichtingendienst zou die bewuste dag echter de overheid op de hoogte gesteld hebben. U zei herhaaldelijk dat de intelligentiediensten aanwezig zijn in de regio. (npo 2 p. 6, 9, 12, 14, 15) Wanneer u werd gevraagd waarom u denkt dat iemand van de intelligentiediensten u had verklikt, zei u dat u dat niet kon aantonen, maar dat ze in elk huis in Afghanistan zitten. U kon evenwel geen voorbeelden noemen van mensen die voor de inlichtingendienst werken. (npo 2 p. 17, 18) Indien er effectief in uw dorp en in de bredere omgeving mensen van de intelligentiediensten actief waren, kan het enkel verbazen dat de overheid nooit voordien is binnengevallen terwijl daesh bij iemand van het dorp om eten kwam vragen, iets wat geregeld gebeurde. U kon geen toereikende uitleg bieden op de vraag hoe het gebeurde dat de overheid binnenviel op het moment dat daesh net bij u om eten was komen vragen.”

Verzoeker stelt in dit verband in het verzoekschrift dat hij geen controle, noch invloed heeft op de werkwijze van de overheid en een toevalligheid als deze niet zou betekenen dat de gebeurtenis zich niet zou hebben voorgedaan. Hij stelt voorts dat het perfect mogelijk is dat de overheid daesh al langer in het vizier had.

De Raad stelt vast dat verzoeker middels dit verweer de vaststellingen van de commissaris-generaal niet weerlegt. Verzoeker komt in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het betwisten en bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door onder andere het stellen dat hem niet kan worden verweten hoe de overheid te werk is gegaan, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

2.3.7.2.2. Verder wordt er in de bestreden beslissing pertinent overwogen als volgt:

“De toevalligheden binnen uw weinig complex relaas daargelaten, moet worden opgemerkt dat indien u naar aanleiding van het door u beweerde incident effectief gezocht werd door daesh en de autoriteiten, zij beide dermate weinig doortastend tewerk zijn gegaan dat aan uw relaas maar weinig geloof kan worden gehecht.

U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u ongeveer twee maanden en tien dagen onderweg bent geweest van Afghanistan naar België. Aangezien u aankwam in België op 21 november 2019, betekent dit dat u ongeveer op 11 september 2019 vertrokken bent uit Afghanistan. U haalde aan dat u twee dagen na het incident bij u thuis door daesh werd gezocht in Chambil en dat de overheid een aantal dagen later ook naar u had gevraagd. (npo 1 p. 18; npo 2 p. 13) Vervolgens kwamen zowel de overheid als daesh pas voor de eerste keer langs bij uw familie in Chawkay in de periode van de ramadan van afgelopen jaar. Op de eerste dag van de ramadan, dat was 12 april 2021, kwam daesh langs bij het huis

van uw schoonvader in Chawkay. De dorpelingen en uw schoonvader losten schoten in de lucht waardoor daesh wegluchtte. (npo 2 p. 13, 14, 19) Op de eerste dag van de Eid op het einde van de ramadan, wat overeenkomt met 12 mei 2021, kwam de overheid langs bij uw schoonvader. (npo 2 p.19) De leden van de overheid spraken met uw zoon, doorzochten het huis en uw vrouw viel, waardoor ze nadien twee dagen in het ziekenhuis moest doorbrengen. (npo 2 p. 14) Na dit incident verhuisde uw familie naar Kana Dar, waar uw schoonvader ook een huis heeft. Niemand weet dat ze daar op dit moment zijn. (npo 2 p. 14).

Hoewel u aangaf dat zowel de overheid als daesh enkele dagen na het incident naar u hebben gevraagd in uw dorp, heeft het meer dan anderhalf jaar geduurd voor beide partijen een volgende poging ondernomen om u te zoeken, en dat, toevallig, allebei in een tijdsspanne van een maand vlak voor uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS. Indien u werkelijk gezocht wordt, is het vreemd dat men niets heeft ondernomen om u te vinden gedurende anderhalf jaar na uw vertrek, om dan plots uit het niets de zoektocht te hervatten. Daarnaast is het opmerkelijk dat uw familie pas besloot te verhuizen naar de tweede woning van uw schoonvader nadat de overheid was langsgekomen en niet al na de benadering van daesh. Immers, als ze vreesden voor hun veiligheid kan logischerwijze verwacht worden dat ze al na de benadering van daesh zouden besluiten om op een andere plek te gaan wonen. Daarenboven is het overigens twijfelachtig dat de overheid en daesh er niet in zouden slagen om te weten te komen dat uw schoonvader een tweede huis heeft in Kana Dar om zo uw familie te lokaliseren. U zei immers dat ze rondvragen en u altijd zoeken. (npo 1 p. 22, 2 p. 19) Het zou dus voor hen niet onmogelijk zijn om te weten te komen dat uw familie zich in Kana Dar begeeft op dit moment. Het feit dat daesh en de overheid zo weinig moeite hebben gedaan om u of uw familie te vinden, doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

In het verzoekschrift wenst verzoeker nogmaals te wijzen op het feit dat hij geen controle heeft of invloed heeft op de werkwijze van zowel daesh als de autoriteiten en het aldus volgens verzoeker absurd is om hem de gedragingen van anderen te verwijten. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn verweer in het verzoekschrift wederom geen verklaring geeft voor de vaststellingen van de commissaris-generaal. Verzoekers betoog doet aldus geen afbreuk aan de voormelde pertinente bevindingen van de bestreden beslissing.

2.3.7.2.3. Voorts is het niet aannemelijk dat verzoeker geen informatie heeft over wat er de afgelopen tijd in Kana Dar zou zijn gebeurd. De commissaris-generaal considereert in dat verband immers op goede gronden het volgende:

"Daarnaast is het niet aannemelijk dat u zo weinig op de hoogte bent van wat er de afgelopen tijd in Kana Dar al dan niet gebeurd is. U legde tegenstrijdige en weinig overtuigende verklaringen af. Uw vrouw zou u niets vertellen over wat er de afgelopen tijd nog is voorgevallen omdat u ziek bent. (npo 2 p. 14, 18) Het komt echter allerminst logisch over dat uw vrouw u niet op de hoogte zou willen stellen indien er meer nieuws was over de problemen met daesh of de overheid of indien uw familie zelf persoonlijk benaderd en bedreigd werd. Dit zijn elementen die immers direct gelinkt zijn aan de problemen die u beweerde gehad te hebben in Afghanistan en die u tot een definitief vertrek uit uw land van herkomst hebben genoopt. In die zin zijn deze elementen bijgevolg relevant in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België en kan niet worden ingezien waarom uw vrouw u hierover niet zou informeren."

In zoverre verzoeker in dit verband stelt dat hij amper contact heeft met zijn familie door verbindingsproblemen, stelt de Raad vast dat verzoeker er wel in slaagde om dorpelingen te contacteren opdat hij twee documenten kon laten opstellen evenals tien taskara's (administratief dossier, 'Documenten', stukken 4-7). Verzoeker kon aldus via deze mensen informatie opvragen aangaande de situatie in Kana Dar, zodat de verbindingsproblemen geen verschuiving vormen voor zijn gebrek aan kennis over wat er de afgelopen tijd met zijn familie in Kana Dar is gebeurd.

Verzoeker meent voorts dat zijn familie geen details heeft doorgegeven over de moeilijkheden waarin zij zich bevinden, omdat hij een fragiele mentale gezondheid heeft en legt in het kader daarvan een psychologisch rapport neer (verzoekschrift, stuk 2).

De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen met daesh en de autoriteiten, zodat redelijkerwijze van hem kon worden verwacht dat hij zich terdege over de gevolgen van deze problemen zou hebben trachten te informeren. Deze problemen zijn immers fundamenteel voor de beoordeling van zijn beweerde vrees. Dat verzoekers familie hem wilde beschermen omwille van zijn mentale gezondheid kan aldus niet gevolgd worden nu verzoeker ondanks zijn mentale toestand volwaardige verklaringen kon afleggen aangaande zijn problemen in Afghanistan. De Raad verwijst tevens naar hetgeen wordt gesteld in punt 2.3.7.2.4..

2.3.7.2.4. Bij zijn aanvullende nota *d.d.* 24 mei 2023 legt verzoeker een attest van het Rode Kruis *d.d.* 14 oktober 2022 (stuk 1) neer, een mail van een psychologe *d.d.* 11 juli 2022 (stuk 2) en een psychologisch attest *d.d.* 24 mei 2023 (stuk 5). Hij meent dat de door verweerder vastgestelde inconsistenties of vermeende tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard door zijn psychische toestand en dat rekening moet worden gehouden met zijn kwetsbaarheid.

In het attest van het Rode kruis (stuk 1, aanvullende nota *d.d.* 24 mei 2023) wordt vermeld dat verzoeker dagelijks antidepressiva inneemt en psychologisch wordt opgevolgd. Uit de mail van de psychologe (stuk 2, aanvullende nota *d.d.* 24 mei 2023) blijkt dat verzoeker momenten van claustrofobie vertoonde, wat volgens de psychologe een nieuw symptoom was ten opzichte van wat zij eerder heeft vastgesteld. Het bijkomende gedetailleerd rapport van de psychologe (stuk 5, aanvullende nota *d.d.* 24 mei 2023) geeft voorts aan dat verzoeker nog op reguliere wijze psychologisch wordt begeleid en welke therapeutische technieken en diagnostische instrumenten worden gebruikt. Hieruit kan volgens de psychologe worden geconcludeerd dat verzoeker nog steeds in een majeure melancholische depressie verkeert, zijn psychologische toestand fragiel is en zijn cognitieve vermogens worden belemmerd door onder andere denkstoornissen, "*herkauwingen*" en droevige gevoelens. Voorts geeft de psychologe aan dat verzoeker door het gebrek aan scholing en opleiding, slecht is in het "*historiseren*" van zijn leven in een interview en is zijn "*spatio-temporele*" besef verre van duidelijk maar zorgt de psychologische begeleiding voor een vooruitgang.

Dit rapport bevestigt de mogelijk kwetsbare psychologische toestand van verzoeker. Er blijkt echter niet uit deze stukken dat verzoekers psychologische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd om op 21 juni 2021 en 15 december 2021, tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Evenmin kan worden aangenomen dat dit rapport aantoont dat verzoeker niet in staat was om coherente verklaringen af te leggen en dat al de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan verzoekers psychologische toestand. Dat verzoeker bepaalde psychologische problemen heeft, maakt nog niet dat zijn verklaringen als geloofwaardig moeten worden beschouwd. Dit kan evenmin de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas herstellen. Hierboven onder punt 2.3.6.1. werd reeds opgemerkt dat verzoeker zijn asielrelaas kon situeren in tijd en ruimte.

Volledigheidshalve wordt nog het volgende opgemerkt. Een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en hij dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Hier moet ook worden aangestipt dat uit een psychologisch attest niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten wanneer een psycholoog of psychiater zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van de verzoeker. Uit het neergelegde attest kan aldus geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten. Voor zover verzoeker van oordeel is dat er op basis van deze psychologische problemen en kwetsbaarheid een persoonlijke nood is aan internationale bescherming, dient te worden gesteld dat er voor personen met medische problemen een aparte procedure bestaat op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat deze problemen in zijn hoofd op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden.

2.3.7.2.5. Voor het overige volhardt verzoeker in zijn uiteengezette vluchtmotieven en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan

worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.7.3. De volgende motieven laat verzoeker ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt: verzoekers verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden op het CGVS aangaande de bezoeken van daesh en van de overheid, komen niet overeen met wat hij eerder heeft verklaard op de DVZ; verzoeker slaagt er niet in om coherente verklaringen af te leggen aangaande hoelang hij in het huis van zijn schoonvader zou hebben verbleven alvorens hij Afghanistan heeft verlaten en wanneer de overheid hem zou zijn beginnen zoeken na het incident; het is bevreemdend dat verzoeker op het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaarde dat daesh hem niet zou kennen aangezien hij al eerder was gevraagd om voor hen te koken. Bovendien is het vreemd dat verzoeker zomaar alleen naar de bazaar zou mogen gaan, wetende dat hij hulp zou zijn kunnen halen in een periode waarin heel wat strijd werd geleverd door een alliantie van de taliban en de overheid tegen de daesh; verzoekers verklaringen aangaande de tijdspanne dat daesh bij hem thuis zat te wachten, zijn eveneens bevreemdend; verder kan nog worden opgemerkt dat verzoeker weinig moeite heeft gedaan om voor zijn vertrek naar een oplossing te zoeken voor zijn probleem met de overheid. Nu verzoeker erin slaagde om eerdere documenten neer te leggen die werden opgesteld door onder andere dorpsoudsten en imams, zou verzoeker immers een van deze personen kunnen hebben ingeschakeld om zijn problemen te bespreken bij de overheid; volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat er in het psychologische attest dat verzoeker heeft neergelegd, wordt vermeld dat hij zijn dorp heeft ontvlucht omdat hij door de taliban werd beschuldigd van samenwerking met de overheid en *vice versa*. Dit is zeer bevreemdend nu verzoeker tijdens zijn gehele asielprocedure nooit een vrees heeft aangehaald voor de taliban. Verzoekers verklaring dat hij beide groepen soms door elkaar haalt, kan niet overtuigen.

2.3.7.4. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van zijn (toegeschreven) verwestering. In zijn verzoekschrift wijst hij op het feit dat hij Afghanistan reeds enige tijd geleden heeft verlaten, in België is toegekomen op 21 november 2019 en op 26 november 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hij stelt dat de taliban in Afghanistan ondertussen de macht gegrepen hebben, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als “afvallige”, “niet-gelovige”, “geen goede moslim”. Zijn vrees heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden, aldus verzoeker, die daaraan toevoegt dat hij “heden ten dage ook naar Westerse muziek” luistert.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingbeleid ervan

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun

‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

2.3.7.4.1. *In casu* voert verzoeker aan dat hij in België is toegekomen in 2019 en sindsdien in Westerse landen woont. Hij stelt dat de taliban in Afghanistan ondertussen de macht gegrepen hebben, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als “*afvallige*”, “*niet-gelovige*”, “*geen goede moslim*”. Zijn vrees heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden, aldus verzoeker, die daaraan toevoegt dat hij ook naar Westerse muziek luistert.

Het feit dat verzoeker sinds 2019 in België verblijft en op ongeveer vijfenveertigjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten en in België in november 2019 binnengekomen en intussen negenenvieftig jaar oud is en dus ongeveer vier jaar in België verblijft, volstaat evenwel niet om te concluderen dat verzoeker dermate

zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Dat verzoeker zich anders zou zijn beginnen te gedragen en kleden en dat hij ook naar Westerse muziek luistert, staft hij op geen enkele wijze gezien hij nalaat deze beweringen enigszins uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Met een dergelijk summier betoog maakt verzoeker, die nog maar ongeveer vier jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

De Raad herhaalt in deze dat een ontwikkelde westerse levensstijl door louter tijdsverloop in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat deze (vermeende) levensstijl een uiting zou zijn van verzoekers politieke of religieuze overtuiging. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt. Hij komt dienaangaande immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op dergelijke kenmerken of gedragingen. Evenmin is er *in casu* sprake van andere elementen die, al dan niet cumulatief, tot een dergelijke conclusie zouden kunnen leiden.

Verzoeker heeft zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht en laat na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa gedurende ongeveer vier jaar hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker tot zijn 45 jaar in Afghanistan heeft verbleven. Er kan aldus niet worden aangenomen dat hij vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in zijn beweerde regio van herkomst, verzoeker heeft immers nog familie in Afghanistan, met name zijn echtgenote (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 15), kinderen (*ibid.*, vraag 16), broers en zussen (*ibid.*, p. 17) en minstens een oom aan moederszijde (CGVS II, p. 5).

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aangeeft dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er een tijd niet heeft gewoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, of dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Verzoekers bijgevoegde informatie in het verzoekschrift doet hier evenmin afbreuk aan. Er wordt opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn psychologische of

gezondheidsproblemen op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Wat betreft verzoekers uitgebreide betoog in zijn verzoekschrift over het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker verwijst naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem geciteerde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar een onderzoek van F. Stahlmann. In dit onderzoek van 2019 wordt gesteld dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor de taliban, maar hierbij moet erop worden geduid dat dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, *targeting* door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen. Echter laten verzoeker evenals zijn advocaat na om *in concreto* aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. Bovendien blijkt uit deze studie niet dat alle Afghanen bij terugkeer problemen zullen kennen omwille van hun verblijf buiten Afghanistan.

Waar verzoeker verwijst naar het artikel van de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview, waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en in concreto vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context ervan, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan Taliban-woordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelt: "*Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?*" en deze antwoordt: "*Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht*". ("Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?" "Ja, ze worden voor

de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat"). Dat met deze passage verwezen wordt naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

2.3.7.5. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. De commissaris-generaal considereert op goede gronden als volgt:

"Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u twee brieven neer van de dorpsoudsten en imams. Uit de vertaling van de brieven blijkt dat er in de eerste brief gesteld wordt dat u een inwoner was van het dorp Chambil en dat u anderhalf jaar geleden ongeveer het land verliet door problemen met de overheid en daesh. In de tweede brief wordt door zeven personen bevestigd dat u zes kinderen heeft en dat er niemand is om voor uw familie te zorgen op dit moment. De brand van uw huis wordt vermeld, waardoor al de documenten van uw kinderen vernietigd werden. Er wordt ook opnieuw vermeld dat u ongeveer anderhalf jaar geleden Afghanistan verliet door problemen met de overheid en daesh. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van het door u voorgelegde documenten ernstig gerelativeerd dient te worden. Daarenboven kunnen de dorpsoudsten op uw vraag eender wat vermelden in de brieven. Aan door een verzoeker bijgebracht document kan slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover dit document gepaard gaat met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. De brieven van de dorpsoudsten werpen dan ook geen ander licht op de vaststellingen van het CGVS. Daarenboven verklaarde u zelf dat uw familie op dit moment in het huis woont van uw schoonvader en dat ze in het geheim geholpen worden door uw maternale oom (npo 1 p. 9), wat haaks staat op de bewering dat er niemand voor uw familie kan zorgen op dit moment. U legde ook een foto neer van een afgebrand huis. Deze foto kan eender waar genomen zijn en kan dus niet aantonen dat uw huis daadwerkelijk werd afgebrand. U legde voorts een USB-stick neer met een filmpje waarop te zien zou zijn dat uw neef en twee broers om het leven gebracht werden door daesh. U gaf aan dat ze om het leven kwamen bij gevechten wanneer daesh uw regio binnendrong, hetgeen u situeerde drie en een half tot vier jaar voor uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS. (npo 1 p. 5) Deze gebeurtenis, die weliswaar uiterst betreurenswaardig is, staat los van de persoonlijke problemen die u aankaartte en die u tot uw vertrek zouden hebben genoopt. Dit gaf u overigens ook zelf te kennen toen u verklaarde: "Mijn broers waren gedood door daesh, maar het was een algemene instabiliteit voor iedereen. En dat had niks te doen met mijn persoonlijke problemen." (npo 1 p. 18) Bijgeval kan op deze basis niet besloten worden tot het bestaan van een individuele vervolgingsvrees. De foto van het afgebrande huis en het filmpje op de USB-stick werpen bijgevolg geen ander licht op de bovenvermelde vaststellingen. De tien taskara's van dorpsoudsten en de dorpelingen en uw vrouws taskara zijn louter documenten met persoonsgegevens en tonen op zich de door u ingeroepen motieven niet aan".

Verzoeker voert geen verweer tegen dit motief van de commissaris-generaal. De Raad sluit zich aldus hierbij aan.

De twee bijkomende documenten die verzoeker voorlegt – de bevestigingsbrief van de mullah, het dorpshoofd en de oudsten van het dorp (aanvullende nota d.d. 23 mei 2023, stuk 3) – waaruit zou blijken dat verzoeker het land is moeten ontvluchten uit angst voor de regering en ISIS alsook het feit dat het huis in brand werd gestoken, doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de commissaris-generaal. Ook kunnen de getuigenissen van S.S. en A.T.A. (aanvullende nota d.d. 23 mei 2023, stuk 4) waarin wordt vermeld dat verzoeker degelijk gevaar zou hebben gelopen in Afghanistan en het land heeft moeten verlaten, evenmin de beoordeling van de commissaris-generaal in positieve zin doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking en kunnen op zich de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden relaas niet herstellen. De bijgebrachte stukken zijn een weergave van loutere verklaringen die niet afkomstig zijn van een objectieve bron, waardoor aan deze stukken maar een heel beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. De voorgelegde getuigenverklaringen hebben dan ook geringe bewijswaarde, gelet op het subjectieve karakter ervan.

De brieven (aanvullende nota d.d. 23 mei 2023, stuk 4) en de getuigenverklaringen (aanvullende nota d.d. 23 mei 2023, stuk 3) vormen aldus geen bewijs van verzoekers beweerde problemen met de overheid en daesh en kunnen het gebrek aan consistentie van zijn verklaringen niet verhelpen.

2.3.7.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.7. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld

in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat zijn achtergebleven familie momenteel enorm veel problemen heeft om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en om voldoende eten voor het gehele gezin te kunnen voorzien en dat hij, wanneer het nodig is, vanuit België wat geld naar Afghanistan stuurt waarmee zijn familie dan weer even kan overleven, toont verzoeker nog niet aan dat hij *“als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren”* bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Dit heeft eveneens betrekking op verzoekers betoog aangaande het feit dat zijn familie in beperkte mate kan rekenen op de steun van een vriend van verzoeker.

Voor zover verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de taliban-regering, die door geen enkel land erkend wordt, en de taliban weigeren concessies te doen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2,

b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Verzoeker stelt nog in zijn verzoekschrift dat het arrest "*M'Bodj*" betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. In dit verband kan verzoeker echter niet worden gevolgd. De Raad bemerkt dat het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst een aspect van de socio-economische situatie in dit land betreft, waardoor de Raad meent dat de redenering van het Hof van Justitie in de arresten *M'Bodj* (C-542/13) en *M.P.* (C-353/16) naar analogie kan worden toegepast. Dit betekent dat er dus wel degelijk sprake moet zijn van een opzettelijk gedrag (handelen of nalaten) van een actor. Dit standpunt wordt ook onderschreven door de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 (p. 30 en 109) en in de EASO "Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)" van december 2016 (p. 109). Ten slotte wijst de Raad erop dat ook het EHRM verwijst naar een element van opzettelijkheid in zijn rechtspraak (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 89; EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *Sufi en Elmi*, § 281).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nogmaals verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18

december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoekers betoog in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota en de bijkomende informatie waarnaar hij verwijst, doet hier geen afbreuk aan.

Waar verzoeker verwijst naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem geciteerde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke

vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET